

Mișcarea Civică "Mihai Eminescu"

Filiala Timișoara

Str. Salciei, nr. 2, sc. C, ap.2

Tel.: 0256/446595

STATUL DE DREPT

Statul de drept, ca structură specifică de tip stat, **este un stat în care relațiile dintre categoria populației conduse și respectiv categoria populației conducătoare, precum și celelalte relații societale, sunt reglementate printr-un sistem legislativ, de tip juridic, elaborat în mod special și aprobat, în acest scop, de către ierarhiile abilitate, iar apoi făcut cunoscut și aplicat, în mod oficial**, acelor categorii ale populației care sunt interesate să-l cunoască, să-l respecte, să-l aplice și, în general, să se folosească de sistemul legislativ în cauză pentru a revendica, în mod oficial, recunoașterea și acordarea unor drepturi, respectiv recunoașterea și impunerea unor obligații și a putea beneficia astfel, în mod practic, de o relaționare adecvată, în raport cu instituții de stat, sau de alt tip (exemple: instituții private, asociații ș.a.), obligate a le respecta, în mod oficial.

De regulă, componentele specifice ale unui sistem legislativ poartă denumirea generică de: **legi** și, tot de regulă, acestea sunt grupate, în funcție de obiectivul stabilit a fi astfel reglementat (legiferat), în **ansambluri legislative**, caracteristice unui anumit domeniu juridic societal (mai mic, sau mai mare), care este astfel, în mod oficial, legiferat, ansamblurile legislative în cauză fiind denumite generic: **coduri legislative** (exemple: Cod Legislativ Civil – Cod Civil; Cod Legislativ Penal – Cod Penal ș.a.).

Într-un stat de drept trebuie însă să existe, pe ce altă parte, și instituții specializate în a constata, în mod oficial, modul de aplicare, respectiv modul de respectare, respectiv modul de încălcare a unei legi, atât în ansamblul său, cât și la nivelul unor părți componente, distincte, ale unei legi, denumite generic: **articole legislative** (componente ale legilor), care, din punctul de vedere al tratării lor legislative, sunt investite cu calitatea de a fi considerate (abordate, analizate, judecate ș.a.), în mod distinct, dar în contextul legii în care sunt incluse, respectiv în contextul ansamblului legislativ în care este inclusă legea în cauză.

De regulă, și articolele componente ale unei legi sunt, la rândul lor, defalcate, în mod similar articolelor, în părți componente, care, de asemenea, pot fi tratate în mod distinct, din punct de vedere juridic, denumite: **aliniate**.

Pe lângă elementele componente ale unei legi, menționate anterior, care, de regulă, nu sunt nominalizate distinct, într-un cadru rezumativ, de tip cuprins, al respectivei legi, se mai pot introduce și alte moduri de asociere a prevederilor, în cadrul unei legi (exemple: titluri, părți, paragrafe ș.a.), care, spre deosebire de componentele legislative menționate anterior, pot să nu fie citate obligatoriu, ca elemente de referință oficiale, existente în cadrul textului legii respective, la publicarea în organul publicitar abilitat oficial a publica legi (exemplu: Monitorul oficial al României), ci doar în mod opțional (ajutător), ca elemente de referință orientative (exemplu: în cadrul

unor manuale de tip legislativ, realizate în scop didactic), sau pentru a fi utilizate în cadrul rezumării de tip: **cuprins** a unei legi, care se adaugă, în mod suplimentar, legii respective, pentru a facilita selectarea mai rapidă a unor aspecte caracteristice ale acelei legi, și a putea fi astfel mai ușor și mai eficient localizate, în cuprinsul legii, respectiv în cuprinsul unui cod legislativ, respectiv în cuprinsul unor culegeri de legi, de către cei interesați în acest scop.

Pentru uzul instituțiilor oficiale, specializate în aprecierea, constatarea, arbitrarea și, mai ales, judecarea unor probleme juridice specifice (adică în practica juridică), se elaborează, de regulă, pentru anumite legi (considerate a fi de o importanță deosebită, sau de o complexitate mai mare), inclusiv reglementări legislative speciale și specifice, destinate a oferi, oficial, mai multe informații, sau precizări (în vederea unei interpretări, respectiv aplicări cât mai corecte a respectivelor legi), reglementări denumite generic: **instrucțiuni de aplicare a legii**.

În contextul menționat anterior, în practica juridică a instituțiilor abilitate, se pot pune însă în evidență, în timp, și anumite aspecte diferite, dar caracteristice interpretării sau aplicării unei legi, de către instituții abilitate diferite (exemple: tribunale), sau doar de către anumite echipe funcționale specifice (Instanțe), din cadrul respectivelor instituții, și care aspecte pot fi adoptate de către o anumită instanță, respectiv respinse de către o altă instanță, ca soluții juridice oficiale, dar față de care instanțele în cauză prezintă motivații pe care le consideră întemeiate, chiar dacă soluțiile respective prezintă diferențe, unele față de altele (datorită unor aprecieri diferite, dar posibile și acceptabile, în viziunea și aprecierea respectivelor instanțe).

Aspectele contradictorii, menționate anterior, pot constitui semnalări ale faptului că acea lege (respectiv anumite reglementări de aplicare a acelei legi) prezintă anumite neclarități, sau chiar lacune juridice (de natură a permite interpretări diferite, de către instanțe diferite), iar până la reanalizarea și modificarea corespunzătoare a legii în cauză, sau, după caz, a instrucțiunilor de aplicare a respectivei legi, respectivele soluții pot fi utilizate, în asemenea contexte juridice, inclusiv pentru a fi exemplificate ca moduri (orientări) de reglementare juridică în cazurile respective, în cadrul unor culegeri de soluții juridice diferite, date unor cauze juridice similare, sau chiar identice (dar considerate ca fiind complexe), de către instanțe diferite, care se referă la aplicarea legii în cauză (sau a instrucțiunilor de aplicare ale acelei legi) și sunt publicate special, pentru a fi cunoscute, ca atare (de regulă, în culegeri aferente), sub denumirea generică de: **jurisprudență**.

Fenomenul specific al utilizării jurisprudenței este avut, oficial, în vedere inclusiv ca bază legislativă provizorie, și reflectă complexitatea procesului de legiferare, în general, precum și a faptului că acest proces, considerat ca sistem, are un caracter dinamic, astfel încât trebuie revăzut periodic, respectiv completat și modificat, în funcție de schimbările care apar la nivel societal, respectiv social, respectiv și la alte nivele implicate. Acest mod de abordare este motivat de faptul că schimbările în cauză pot avea, ca efecte juridice, apariția unor inadvertențe, insuficiențe, sau chiar discordanțe între anumite componente ale sistemului instituțional legislativ, față de reglementările legislative necesare funcționării optime a respectivelor medii societale, sociale, sau de altă natură, în care s-au produs, în timp, anumite modificări, care se impun a fi analizate și tratate, în mod corespunzător, inclusiv, la nivel juridic, de către componentele aferente respectivelor domenii ale sistemelor legislative.

Pe de altă parte, prin creșterea complexității mediilor sociale, respectiv societale, precum și de altă natură, sistemele legislative aferente au devenit, sau pot deveni din ce în ce mai complexe și mai dificil de utilizat practic (inclusiv chiar unele componente importante ale sistemelor legislative aferente), putându-se ajunge astfel la situații de dubiu interpretativ legislativ, în contextul în care, datorită creșterii numărului de legi, pe de o parte, precum și a complexității acestora, pe de altă parte, s-a ajuns deja, sau se poate ajunge, după caz, chiar la situații în

care instituțiile juridice abilitate oficial a le legifera (la nivel mondial, continental, țaral, districtual, respectiv local) să nu mai poată determina corect care sunt toate legile în care o modificare legislativă, care se dorește a se realiza, poate avea implicații specifice. Astfel, datorită acestor cauze, prin aplicarea unor modificări, s-ar putea produce perturbații corespunzătoare, de mai mică sau mai mare amploare, în cadrul unui sistem legislativ multistatal, respectiv statal, respectiv districtual, respectiv local.

În contextul evocat anterior, cercetarea juridică aferentă Dreptului social, respectiv Dreptului societal, a ajuns, ca mod de optimizare a realizării legilor componente ale unui sistem legislativ (de exemplu: statal), între altele, inclusiv la soluția unor clasificări și grupări legislative corespunzătoare, pe mai multe nivele ierarhice și chiar strategice, legislative (exemple: mondial, continental, internațional, țaral-federativ, țaral-unitar, districtual, local), astfel încât să poată fi mai bine realizată, adaptată și aplicată, atât ca și componentă legislativă a unui nivel ierarhic, respectiv strategic, cât și pentru interfațarea dintre două sisteme legislative, de niveluri ierarhice, respectiv strategice, adiacente, inclusiv pentru a se putea răspunde, în acest mod, mai eficient, din punct de vedere legislativ, la comportarea specific dinamică, în timp, a sistemelor legislative aferente nivelurilor ierarhice, respectiv strategice, diferite, menționate anterior.

În același context, s-a ajuns și la soluția necesității pregătirii de specialiști juridici aferenți, pentru fiecare nivel ierarhic, precizat anterior, precum și pentru interfațarea sistemelor legislative de niveluri ierarhice diferite.

Ne vom referi, în cadrul acestui volum, la problemele expuse anterior, pentru evidențierea și exemplificarea unor aspecte concrete de dezvoltare legislativă, în contextul în care, în anumite state (considerate mai dezvoltate și chiar „înainte-mergătoare” în elaborarea și aplicarea Dreptului societal) s-a ajuns deja la structurarea sistemului legislativ statal pe domenii strategice corespunzătoare organizării administrativ-teritoriale a statului în cauză (exemplu: pentru România, la nivelurile: țaral, districtual, local), pentru a semnală anumite deficiențe legislative aferente, care se impun a fi urgent remediate (exemple: **modul necorespunzător de legiferare a principiului constituțional de separare a puterilor în stat**, prevăzut în Constituția României la articolul 1, alineatul 4).

În contextul expus anterior, al evoluției sistemelor legislative, pe niveluri ierarhice, respectiv pe niveluri strategice, apreciem că trebuie evidențiat, ca un exemplu elocvent, în cadrul domeniului legislativ țaral, faptul că **dezvoltarea legislației juridice societale a recurs** (începând, din câte cunoaștem, cu Revoluția Franceză de la 1789) **la realizarea și utilizarea unei legi speciale** (ca și complexitate și importanță), **specifică, din punct de vedere societal, statului respectiv, denumită generic: Constituție** (statală), în care s-au introdus reglementările legale, considerate fundamentale, respectiv principale, și, după caz, chiar și anumite reglementări de niveluri inferioare, referitoare la tipul de stat, la instituțiile fundamentale și principale ale statului, la modul de separare și exercitare a puterii de stat, la modul de abordare a problemei asigurării demnității existențiale a populației, la modul de reglementare a proprietății materiale, respectiv a proprietății intelectuale (creații intelectuale), la modul de selecție a conducătorilor principali ai statului, precum și la modul de selecție a categoriilor de reprezentanți ai populației statului, la drepturi și obligații fundamentale, respectiv principale, ale persoanelor care alcătuiesc populația statului în cauză ș.a.

Tot în același context, **referitor la prevederile legislative, fundamentale, respectiv principale (menționate anterior, dar și la altele, funcție de caz), s-a evidențiat, în timp, importanța ca acestea să fie precizate deplin, chiar dacă mai succint, în chiar textul constituțional, pentru a nu putea fi modificate, la nivel principal (esențial), prin alte legi, în afara cadrului legislativ, precizat constituțional (adică prin legi organice, speciale sau ordinare, aferente domeniului respectiv), ci doar corespunzător dezvoltate, dar numai în sensul fundamental, respectiv principal, precizat în textul constituțional, prin alte legi** (exemple: Legea statului național, Legea statului social,

Legea apărării statale ș.a.), după caz, destinate completării Constituției, în calitate de legi (organice, ordinare sau speciale) componente ale sistemului legislativ al statului în cauză.

Un stat de drept, în contextul expus anterior, este astfel și un stat în cadrul căruia relațiile dintre instituțiile fundamentale, respectiv principale, respectiv de alte niveluri ierarhice, inferioare, se bazează (prin modul în care au fost constituite, precum și prin modul în care funcționează) tot pe principii de organizare specific juridice, incluzând în legislația care le este aferentă: drepturi și obligații, date și informații, scopuri și motivații, precum și alte aspecte caracteristice, introduse în legi și respectiv în regulamente de aplicare, asociate, care, la rândul lor, sunt grupate în ansambluri și respectiv în sisteme juridice, corespunzător interfațate, care alcătuiesc, împreună, sistemul legislativ statal, **în fruntea căruia trebuie însă să se situeze, nu numai de drept, ci și de fapt, Constituția, ca lege statală fundamentală, cu rol de „coloană vertebrală” legislativă, care include și definește principial și succint, dar totodată deplin determinant, aspectele fundamentale și principale pentru tipul de stat în cauză, adică: modul de constituire și funcționare a principalelor instituții de stat, precum și alte aspecte, considerate necesare a fi precizate, sau specificate, în chiar textul Constituției, pentru a se asigura astfel existența, stabilitatea și funcționarea optimă a statului respectiv.** Din modul în care s-a realizat, din punct de vedere legislativ, obiectivul fundamental, precizat anterior, rezultă și performanța legislativă obținută în dezvoltarea societală, ca stat de drept, a statului în cauză.

Similar modului în care se poate aprecia performanța obținută în dezvoltarea societală a unui anumit stat, ca stat democratic, se poate aprecia și performanța obținută în dezvoltarea unui stat de drept, care poate fi eșalonată în etape specifice, și anume: **stat parțial de drept**, respectiv: **stat deplin de drept**, respectiv: **stat complet de drept**, pe de o parte, respectiv în: **stat de drept autentic** (în care se încadrează corespunzător și variantele statale etapiste, definite anterior) și respectiv: **stat de drept neautentic**, însă pretins, oficial, în mod fals și subversiv, ca fiind autentic, dar, în realitate, fiind un stat de drept neautentic (denumit și: **pseudo-stat de drept**), calificat, sau chiar reclamat, la nivel oficial, ca atare, de către instituții și organizații care și-au asumat dreptul de a analiza, aprecia și respectiv chiar de a califica, în mod corespunzător, a unui asemenea stat, precum și comiterea deliberată a unor acțiuni de manipulare și mistificare, în acest sens.

Aplicând cele expuse anterior la analiza tipului de stat care este, în prezent, România, apreciem că, datorită Constituției necorespunzătoare, precum și clasei politico-partidice nu doar neprofesioniste, ci și corupte și clientelare, respectiv subversive, **România este, de fapt, un pseudo-stat de drept**.

Pentru a justifica și exemplifica aprecierea anterioară, cu argumente corespunzătoare, vom considera relaționarea dintre două instituții, una fundamentală (Președinția) și cealaltă principală (Guvern), existente, în conformitate cu prevederile Constituției actuale a României.

Astfel, în cadrul Articolului 61, aliniatul 1, al Constituției actuale a României, Parlamentul este definit ca: **„organ reprezentativ suprem al Poporului Român și unica autoritate legiuitoare a țării”**, iar, în cadrul Articolului 80, aliniatul 1, referitor la **Președintele României**, se precizează că: **„reprezintă statul român și este garantul independenței naționale, al unității și al integrității teritoriale a țării”**, iar în aliniatul 2, al aceluiași articol, referitor tot la **Președintele României**, se precizează că: **„veghează la respectarea Constituției și la buna funcționare a autorităților publice”** și că: **„exercită funcția de mediere între puterile statului, precum și între stat și societate”**.

În cadrul Articolului 102, aliniatul 1, **Guvernul este definit ca fiind instituția care: „exercită conducerea generală a administrației publice”**, iar, referitor la **programul de guvernare**, că **activitatea Guvernului se realizează „potrivit programului său de guvernare, acceptat de Parlament”**.

Această ultimă precizare parlamentară apreciem că este, de fapt, nu doar o gravă eroare constituțională, ci și o prevedere subversivă, introdusă în mod deliberat, pentru a permite derogarea corespunzătoare de la programul de guvernare (propus și mediatizat în campania electorală), în baza căruia un partid politic a beneficiat, sau nu, de aprecieri electorale, concretizate în voturi, până într-atât încât acesta să fie înlocuit chiar cu un program opus celui prezentat în campania electorală, de regulă pe baza unor motivații că partidul în cauză a intrat într-o coaliție de guvernare, cu alte partide, fapt ce impune efectuarea unor modificări și adaptări corespunzătoare în cadrul programului propriu de guvernare, care este apoi supus doar aprobării Parlamentului, nu și Poporului Român (în calitate de deținător exclusiv, la nivel societal, a suveranității naționale, conform prevederilor Constituției României, la articolul: 2, alineatele 1; 2), **prin referendum consultativ**.

În felul acesta se creează și se motivează, de fapt, un spațiu de oportunitate și manipulare politică, la nivel societal, a electoratului, adică, de fapt, o oportunitate de **subversiune politică, în care, în final, după constituirea coaliției de guvernare, se realizează un alt program politic, ce poate fi mult diferit, sau chiar opus, programului de guvernare promovat în cadrul campaniei electorale, dar care este supus, spre aprobare, nu electoratului (adică democrației participative), ci parlamentarilor, adică reprezentanților aleși (adică democrației reprezentative), subversiune prin care interesele și prioritățile electoratului ajung să fie substituite cu interesele și prioritățile partidelor politice incluse în coaliția de guvernare și respectiv cu interesele și prioritățile clientelei politice asociată partidelor politice în cauză.**

În contextul celor expuse anterior, rezultă cât de important este ca, în campania electorală, partidelor politice să le fie impusă, pe lângă prezentarea programului propriu de guvernare, și un program de limitare a schimbării programului în cauză, în cazul intrării respectivului partid într-o coaliție electorală, după finalizarea alegerilor, cu precizarea că, dacă nu se ajunge la un acord politic, între partidele asociate în coaliția de guvernare, privind stabilirea unui program de guvernare care să nu contravină limitelor, declarate oficial, de partidul în cauză, cu privire la modificarea programului propriu de guvernare, acest partid să nu poată face parte din coaliția de guvernare, iar dacă, în acest context, nu se poate forma o coaliție de guvernare, atunci soluția alternativă trebuie să fie aceea a organizării de noi alegeri, în care electoratul să-și poată adapta preferințele electorale în funcție de modul în care a apreciat problematica specifică a imposibilității formării unei coaliții de guvernare.

Și în acest sens, considerăm că trebuie reiterată și evidențiată importanța existenței unei instituții fundamentale a statului, cu rolul de: **garant constituțional (exemplu: Curtea Constituțională, însă cu un statut funcțional corespunzător modificat, comparativ cu statutul actual al acestei instituții, care este de nivel inferior celui fundamental și chiar celui principal)**, care să includă, în cadrul prerogativelor constituționale, cu care va fi prevăzută instituția respectivă, și pe acelea de a urmări oficial înfăptuirea programelor electorale prezentate de către partidele politice, sau de către candidații independenți, care au fost aleși, precum și limitele în care se pot modifica programele în cauză, ulterior, în cazul constituirii unei coaliții politico-partidice de guvernare.

În același context, urmează ca instituția în cauză să urmărească, apoi, în mod oficial, și calitatea, respectiv eficacitatea prestației reprezentanților aleși, în funcție de programele electorale prezentate, precum și de limitele impuse modificării acestora, iar, dacă va considera necesar, să se poată acționa concret, în mod corespunzător, funcție de caz, pentru a sancționa partidele politice care nu și-au respectat programele electorale și respectiv limitele de modificare, impuse acestora, inclusiv până la anularea unor mandate electorale (individuale, sau chiar colective, la nivel de partid politic) și la organizarea de alegeri anticipate, parțiale, sau totale (funcție de caz), în situația în care se vor constata derogări importante de la programele de guvernare, asumate în campania electorală, precum și de la limitele auto-impuse, de către candidații în cauză (individuali, respectiv

colectivi: partide politice), modificării respectivelor programe, în cadrul efectuării negocierilor pentru integrarea într-o coaliție de guvernare, sau în cadrul guvernării propriu-zise, prin modul de guvernare prestat.

Mai considerăm că, **în contextul nerespectării programelor electorale, respectiv a limitelor de modificare posibile, auto-impuse, ale programelor respective, în cazul constituirii unor coaliții de guvernare, sau în exercitarea efectivă a guvernării la nivel țaral, respectiv districtual (județean), respectiv local, trebuie aplicate și sancțiuni corespunzătoare candidaților, respectiv partidelor politice în cauză, atât sub forma unor amenzi, pentru recuperarea cheltuielilor electorale prilejuite de eventuala necesitate de organizare a unor noi alegeri, cât și sub forma unor sancțiuni civile, respectiv penale (după caz), mergând chiar până la interzicerea dreptului de a mai putea candida (pentru candidații în cauză), respectiv a dreptului de a mai putea exista, ca persoane juridice specifice (pentru partidele politice în cauză).**

Remarcăm și semnalăm totodată, în același context, faptul că **prevederea constituțională actuală a aprobării programului de guvernare (elaborat de către un partid politic, sau de către o coaliție de partide politice), de către Parlament, nu este legală, constituind chiar un abuz constituțional, pe de o parte, pentru că programul de guvernare (ce constituie un interes fundamental al populației țării) trebuie aprobat chiar de către populația țării (în calitate de deținătoare exclusivă a suveranității naționale), prin referendum consultativ, în conformitate cu specificul democrației participative, iar, pe de altă parte, deoarece, de regulă (așa cum s-a întâmplat și în România, în perioada post-revoluționară), coaliția de guvernare se alcătuiește astfel încât să constituie totodată și o coaliție majoritară parlamentară, tocmai în scopul de a forța, în acest mod, aprobarea unui program de guvernare alcătuit nu pe baza programelor de guvernare expuse în cadrul campaniei electorale, ci pe baza intereselor proprii și clientelare ale partidelor politice care s-au asociat în cadrul coaliției de guvernare.**

Într-un alt context, analizând prestația celor 3 Președinți pe care i-a avut România, în perioada post-revoluționară, orice observator competent și imparțial va putea aprecia că nici unul dintre aceștia nu și-a onorat, printr-o prestație corespunzătoare, mandatul de Președinte, pentru care a fost ales, pe baza unui program prezentat în cadrul campaniei electorale, ci, dimpotrivă, l-a dezonorat până într-atât încât s-a ajuns, în prezent, la compromiterea, în aprecierea unei părți considerabile a electoratului, chiar a instituției Prezidențiale, ca instituție fundamentală a statului și, în consecință, chiar a opțiunii republicane a mării majorități a populației, exprimată prin cele două referendumuri de validare constituțională, care au avut loc (în 1991, respectiv în 1993).

În contextul avut astfel în vedere, considerăm că, la viitoarea revizuire constituțională, statutul instituției prezidențiale trebuie modificat, în mod corespunzător, pentru a permite, între altele, într-un mod mai eficient, stoparea continuării unui mandat prezidențial al țării, de către o persoană care, pe parcursul exercitării mandatului prezidențial, evidențiază nu doar incapacități evidente, ci și rea-voință, cinism și chiar subversiune (cum considerăm că este cazul actualului Președinte al României), și respectiv să organizeze alegeri anticipate, la nivel prezidențial, în vederea alegerii unui alt Președinte al țării.

Tot în contextul celor precizate anterior, **apreciem și totodată propunem ca, în contextul în care se va opta pentru înființarea unei noi instituții fundamentale a țării, cu rolul de: garant constituțional (exemplu: Curtea Constituțională, printr-o schimbare corespunzătoare de statut constituțional), funcția de Președinte al țării să fie atribuită Președintelui instituției în cauză, adică Președintelui Curții Constituționale** (procedură asociată cu desființarea actualei Instituții Prezidențiale, dovedită ca ineficientă și chiar cu vocație subversivă, anti-statală, așa cum s-a întâmplat, în cazul tuturor celor 3 președinți ai țării, din perioada post-revoluționară).

Mai propunem, având în vedere, mai ales, **eșecul catastrofal, dovedit, al acordării unei preferințe, respectiv unei priorități (extinsă până la exclusivitate) categoriei politico-partidice post-revoluționare** (în detrimentul categoriei politico-civice și a candidaților independenți, în calitate de reprezentanți politici ai societății civile), **în reprezentarea pluralismului politic** (în calitate de principiu constituțional de conducere politică a țării), ca **alegerea componentei instituției garante a respectării Constituției (deci și a Președintelui țării, în varianta propusă, menționată anterior), să fie accesibilă, inclusiv conform principiului democratic al egalității de șanse (dar neextins corespunzător și la nivel electoral), inclusiv reprezentanților societății civile, având în vedere faptul că reprezentanții aleși, din cadrul partidelor politice, au demonstrat, suficient de elocvent, până în prezent, că, odată aleși, se subordonează, prioritar și, în cazuri importante, chiar exclusiv, partidelor politice care i-au desemnat să candideze la alegeri** (mergând până la a fi coordonați, înainte de exercitarea votului, în Parlament, de către conducătorul de grup parlamentar, de partid, prin ridicarea vizibilă a mâinii, cu degetul mare în sus, pentru: „da”, respectiv în jos, pentru: „nu”), **și nu intereselor populației circumscripțiilor în care au candidat, așa cum ar fi trebuit să se comporte, în calitate de aleși, într-un stat democratic-autentic.**

Pe de altă parte, **potrivit principiilor Dreptului societal** (prefigurată de Jean Jacques Rousseau în lucrarea sa: „Contractul social”), **reglementările juridice, specifice unui stat de drept, autentic, privind relațiile care trebuie să existe între instituțiile precizate anterior, trebuie să se bazeze pe relaționarea legislativă caracteristică unui contract de prestări servicii (sociale), în care să existe și să fie definită, corespunzător, o parte contractantă prestatoare de servicii (sociale), respectiv o parte contractantă beneficiară a serviciilor sociale prestate, respectiv o parte garantă contractual, din punct de vedere juridic, a respectării contractului de prestări servicii sociale, în cauză, cu precizări corespunzătoare (exemplu: drepturi, obligații, limite contractuale, competențe de arbitraj ș.a.).**

Cum România este declarată, la nivel constituțional, ca fiind: **stat democratic** (Articolul 1, aliniatul 3), **puterea supremă în stat (definită constituțional ca: suveranitate) aparține Poporului Român** (Articolul 1, aliniatul 1), „**care o exercită prin organele sale reprezentative, constituite prin alegeri libere, periodice și corecte, precum și prin referendum**”, iar la aliniatul 3, al aceluiași articol, se precizează că: „**Nici un grup și nici o persoană nu pot exercita suveranitatea în nume propriu**”.

În conformitate cu cele precizate anterior, din punct de vedere constituțional (specific actualei Constituții a României), rezultă că **dacă ne referim la prestarea serviciilor de guvernare, în România, în cadrul definirii părților contractuale (aferele contractului societal de prestări de servicii de guvernare), beneficiar constituțional este Poporul Român, având ca reprezentant instituțional fundamental: Parlamentul, reprezentat, la rândul său, la nivel de conducător, prin: Președintele Senatului, respectiv prin Președintele Camerei Deputaților, iar ca prestator (executant) de servicii de guvernare: Guvernul, reprezentat, la nivel de conducere, de către: Primul-ministru. În calitate de garant constituțional al contractului respectiv, cât și ca mediator între puterile statului, precum și între stat și societate, este definită, ca instituție fundamentală: Președinția României, iar ca reprezentant instituțional: Președintele țării.**

De asemenea, **ca tribunal specific pentru judecarea eventualelor divergențe, între părțile contractante, este considerată a fi, din punct de vedere constituțional: Înalta Curte de Casație și Justiție**, cu precizarea că, în acest caz, sunt necesare a fi introduse, la nivel constituțional, prevederi clare și neechivoce, care, în prezent, nu sunt prevăzute, astfel încât sancționarea corespunzătoare și eventuala judecare a Președintelui țării, pentru comiterea infracțiunii de: **înalță trădare** (singura infracțiune prevăzută, la nivel constituțional, în actuala Constituție a României, la articolul 96, aliniatele 1;2;3;4, și numai referitor la Președintele României), este foarte dificil de realizat, fapt ce constituie o deficiență constituțională gravă, cu consecințe sociale la fel de grave.

Astfel, datorită modului necorespunzător în care sunt definite, din punct de vedere constituțional, ca părți contractante (respectiv de judecată și arbitraj) ale contractului societal, instituțiile în cauză, prin modul lor de constituire și prin prerogativele de care dispun, referitor la implicarea instituțiilor respective, investite cu calitatea de părți contractante specifice, aceste instituții nu-și pot exercita, în mod optim, atribuțiile, în cadrul respectivului contract societal, și, drept consecință, scopul contractului societal în cauză poate fi, și, de regulă, chiar este deturnat, în mod deliberat, printr-un deosebit de grav abuz constituțional (denumit: uzurpare a dreptului de suveranitate), în care: beneficiarul constituțional, de drept, al contractului societal respectiv (care este: Poporul Român), este înlocuit, într-o măsură inacceptabilă, într-un stat democratic-autentic, și chiar determinantă, de către: prestatorul de servicii (adică de: Parlament, sau Președinte al țării, sau Guvern). De exemplu, Guvernul poate deveni astfel (în mod abuziv, uzurpator și totodată subversiv), atât: prestator de servicii, cât și: beneficiar preferențial al prestării serviciilor în cauză (în mod direct), pentru membrii Guvernului, cât și (în mod indirect) pentru clientela specifică, de factură politico-partidică, etnică, religioasă, masonică și chiar mafiotă, a guvernanților.

Acest abuz se produce, de regulă, chiar cu complicitatea majorității membrilor Parlamentului, adică instituția care este abilitată constituțional să aprobe programul de guvernare, la care se adaugă și incapacitatea specifică, a respectivei instituții (datorată numărului prea mare de membri), de a reprezenta și conduce, în mod optim, la nivel societal, ca instituție reprezentantă principală a beneficiarului contractual (Poporul Român, deținător exclusiv al suveranității naționale, conform prevederilor articolului 2, alineatele 1;2, din Constituția României), și respectiv a Președintelui țării (Instituția Prezidențială), desemnat, constituțional, ca mediator (arbitru) între cele două instituții implicate contractual: Parlament (în calitate de beneficiar), și respectiv Guvern (în calitate de executant).

Considerăm, de aceea, că, **pentru a deveni funcțională și eficientă, din punctul de vedere al beneficiarului (respectiv al Poporului Român) „ecuația” juridică contractuală a prestărilor serviciilor de guvernare ar trebui modificată, în mod corespunzător**, astfel încât, pe lângă reprezentanta instituțională a executantului prestator de servicii (Guvern), să fie desemnată, ca reprezentantă instituțională principală a beneficiarului prestării serviciilor de guvernare (Poporul Român), precum și ca garantă constituțională principală a contractului societal în cauză: **Curtea Constituțională**, iar ca instanță de judecată (arbitraj) aferentă: **Tribunalul Constituțional** (prin înlocuirea, de către această instituție, care trebuie, în prealabil, creată (neexistând în prezent) a Înaltei Curți de Casație și Justiție, sau prin înființarea unei alte noi instituții de stat, având prerogativele necesare pentru a arbitra juridic relaționările de tip constituțional, ce pot apărea între părțile contractante implicate în cadrul juridic funcțional al contractului societal de prestări de servicii de guvernare, în cauză.

O analiză similară se poate realiza și în legătură cu contractul societal de **prestări de servicii legislative, respectiv multimedia** ș.a., atât pentru a se constata cauza funcționării inadecvate a respectivelor instituții fundamentale/principale ale statului (Parlament, Societatea Națională de Radiodifuziune, Societatea Națională de Televiziune ș.a.), cât și cu scopul de a pune în vedere abuzurile constituționale, respectiv de guvernare, care se produc datorită acestei deficiențe, și respectiv **cum ar mai trebui revizuită Constituția României pentru ca statul român să devină un stat de drept autentic (așa cum ni l-am dorit, la sfârșitul Revoluției Române din decembrie 1989) și nu un stat de pseudo-drept, așa cum considerăm că a devenit și este, de fapt, în prezent.**

Lorin Ioan Fortuna